

PARLEM DE CUINA

Cuina a la xarxa, els blogs.

Morgana, tartas con magia (I)

Tal i com vaig anunciar la setmana passada, per a la sessió gastronòmica d'avui contaré amb la col·laboració de Mari Luz Ortega, autora del blog Morgana, Tartas con Mágica. He tingut el plaer de conèixer-la i aquí us deix un esbós del que hem parlat. Mantindré l'idioma original per tal de conservar els matisos de l'entrevistada.

A la fotografia que acompanya aquest article podeu veure dues de les tartes que ha fet Mari Luz Ortega, basant-se amb dos cotxes de F1 i d'slot. Us recomano que visiteu el seu blog, ja que les seves creacions realment són espectaculars.

- Antes de todo darle las gracias por acceder a colaborar con el Semanario Sóller.

Morgana ... ¿es ese tu nombre?

- Mi nombre de verdad es Mari Luz Ortega. Morgana es mi nick, me gustó mucho el libro "Las Nieblas de Avalón" y por eso lo escogí. Empezó siendo mi nick en mi otro hobby, el slot; y al final ha derivado también a las tartas.

- ¿Dónde vives? ¿Desde donde nos deleitas con tus tartas?

- Vivo en Madrid y las tartas las hago en mi casa.

- ¿Como funciona blogolosas?

- Aparte del mío, en blogolosas hay también otros blogs: Mila (cookemila, <http://cookemila.blogolosas.com>) que empezó blogolosas conmigo casi desde el principio. Caracole (<http://caracole.blogolosas.com>), que también escribe bastante. Y Megasilvita (<http://megasilvita.blogolosas.com>) nuestro último "fichaje". Cada una somos de un lugar diferente de España.

- Me comentas que es un hobby, ¿nunca te has planteado hacerlo a lo grande?

- Para mí esto es un hobby, por el momento mi trabajo (el que me da de comer) me lleva demasiado tiempo y por eso no me he planteado ir más allá con esto.

- Esta faceta gastronómica, ¿desde cuando la practicas?

¿Trabajas en una pastelería?

- Recuerdo que me enganché a la repostería desde la primera vez que hice el típico bizcocho de yogur. Debía tener... no sé, tal vez 15 años. Entonces intentaba hacer las cosas que hago ahora, pero la nata, el chocolate y la crema no te permiten hacer las mismas cosas que las pastas de azúcar, que son mucho más versátiles y se dejan modelar

mejor aparte de no necesitar frío.

Tuve un parón bastante largo, de unos 10 años desde los... no sé, 28 años o así hasta hace un par de años, en que hice una tarta precisamente para el cumpleaños de un amigo slotero y recuperé la afición. No fue hasta casi un año después cuando descubrí la pasta de azúcar. La usé por primera vez en los adornos de una tarta de forma de coche para el cumpleaños de otro compañero, allá por junio del año pasado.

No trabajo para ninguna pastelería, probablemente no sabría

cómo hacerlo. Trabajo en casa o sea, que soy totalmente autodidacta. A veces me planteo si podría trabajar para una pastelería, pero no sé si me gustaría repetir muchas veces el mismo trabajo, lo que más me gusta de esto de las tartas personalizadas es la variedad de temas, de trabajos, de resultados...

- Desde cuando escribes en el blog?

- ¿En el de blogolosas? Empezamos la andadura en marzo de este mismo año. En "el caldero del slot" (el blog de blogslot.es) llevaba escribiendo desde aproximadamente un año antes.

- Por lo que nos has estado comentando durante la entrevista, también le gusta el slot (scalextric), ¿no?

- Como casi todas las chicas que se acercan al slot, yo lo hice por mi chico, Karlonnen. La primera vez que cogí un mando me desesperé, pensé que no iba a ser capaz de llevar aquello nunca, pero luego le fui cogiendo un poco el gustillo y al final, aunque quede la última porque ya no corro casi nunca, me lo acabo pasando bien. Siempre que no tenga presión, claro, porque la competición no está en absoluto hecha para mí. De elegir, sin duda me quedo con los rallies de sucio, sobre todo los de nieve. Me gusta muchísimo llegar a las carreras y ver la imaginación que le han echado los organizadores a los tramos (la decoración, el enrevesamiento o no, etc.) El slot me resulta divertido un rato, pero las tartas son para mí muchísimo más gratificantes aunque les dedique también muchísimo más tiempo (algunas me llevan días).

Que passeu una bona setmana i ens trobam d'aquí a 7 dies, aquí mateix, on podrem descobrir algunes de les tartes que crea Mari Luz.

Podeu enviar les vostres propostes a parlemdecuina@hotmail.com

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Estiu, vacances i piconadores

Les vacances poden esser traumàtiques. A vegades em sembla que hi ha certes persones que són incapaces de viure en pau i tranquil·litat i segueixen el ritme d'estrès, per no dir que més accentuat encara, que quan no en tenien. Sembla que han de fer moltes coses i de pressa sense tenir capacitat per a desfruitar-les i gaudir-les. Avassallen per tot on van, s'intenten botar les coles dels queviures, espitgen, no miren si tu estàs aturat o no, t'enverguen i a més ni es disculpen; funcionen com una espècie de piconadora amb dues cames i un cos descontrolat que contendeix els altres, inclusivament senyals de transit. Jo crec que quan les acaben, i dic les vacances, deuen anar plens de morats i braverols. I a més sembla que els altres els hi facin nosa, ja que quan t'han copejat et miren com si tu no tinguessis dret a existir. I no escriuré sobre els que no xerren, sinó que criden i alguns lladren.

M'encantaria veure'ls com funcionen als seus països d'origen o a les seves comunitats autònomes, quan fan feina i entren a la rutina habitual. De segur que tenen la santa barra d'esser curiosos i endemés de cedir el pas a persones més majors o els infants. Però durant les vacances, surt la seva part bàrbara.

Recent arribat de Barcelona, per feines, on hi vaig estar per un curs a una nova teràpia: Sanació reconnectiva, que aplicarem a partir d'ara a la consulta; vos puc assegurar, que hi va haver un moment que em vaig sentir agobiat. Molta, moltíssima gent pel carrer. Molts japonesos, d'altres nacionalitats també, però ells son els que imperen. Dic que em vaig sentir agobiat, perquè és molt difícil trobar un lloc per a gaudir del silenci i jo el necessit com l'aire que respir. Em sembla que pus mai tornaré a Barcelona durant el més d'agost i això que feia bon estar i no massa calor.

Jo com de moment, no en tinc de vacances i circulo pel poble, puc contemplar el que vaig descrivint una vegada rere l'altre.

Avui no vos avorriré i no tornaré a escriure, malgrat les ganes, de la manca de respecte i de la convivència ciutadana. Dels fems de devora dels contenidors i de les merdes caneres que hi ha per tot el poble. Pareix que a les bones no s'aconsegueix res de res. Es necessita canya, senyor batlle;

Tal volta hi ha ara mateix molts altres temes més importants sobre els que escriure, com podrien esser els enfilalls de corrupció dins les files del Pius Pius, però que ara mateix tampoc m'inspira. Sobre l'atac de Rússia a Geòrgia i el seu acarnissament en contra de la població civil, fent gala de la seva superioritat, però ja en vaig donar la meua opinió no fa gaire estona.

Dia 20 del més passat, vaig poder tenir el plaer de llegir l'article de Conxa Forteza al Dbalears, que baix el títol "Vacacions, quina creu", ens recordava les vacances d'estiu que jo també vaig viure d'una manera molt semblant. Tant és així que en un relat breu amb el nom de "Flaires del Terreno" vaig descriure aquells instants que ambdós enyoram, d'una Palma molt més humana que la d'ara. Els banys a Can Barbarà i a l'Aigua Dolça, on Conxa em confessà que havia après a nedar. Les "colles" circulant per l'entorn del Castell de Bellver, ja que durant dos anys vàrem estiuajar en una casa del Terreno que per qüestions de la vida, pertanyí a la família de mon pare.

Conxa deia que va anar a l'Arenal recentment, a on els seus pares, fa molts anys tenien una petita caseta, d'estiu, i li va fer por.

Un dia, fa estona, el capvespre vaig anar a fer una volta pel Terreno i em va fer molts pena i decepció el que vaig arribar

a veure i em sembla que no hi tornaré pus mai més. Conxa i jo, fa no fa, som de la mateixa quinta i passegem records molt semblants. Pensar que Mallorca podria esser un paradís i s'ha malmenat tot a canvi de tenir, tenir i tenir: doblers, iots, xalets i altres herbes. Tal volta els mallorquins tenim el que ens mereixem i tots ho paguem en una pèrdua de qualitat de vida. I el mateix els hi passa a tots els llocs de l'estat espanyol amb litoral que ha estat en mans d'especuladors i voltors que s'han folrat el ronyó ensementant i destruint-ho tot.

Jo encara puc dir que amb el temps i gràcies a Déu estic vivint en un lloc privilegiat que és La vall de Sóller i que malgrat se n'han fet de grosses i pens que les persones de la meua edat i més majors, que viviren a Sóller fa prop de cinquanta anys o més, també recorden el que era i ara ja no és. Sobretot al Port. Si això és realment progrés, jo em deman de quina casta?. Si el progrés és perdre la qualitat de vida i que aquesta vida perdi la seva qualitat humana, on nassos és aquest progrés i perquè ens ha servit?.

L'únic que a vegades em consola una mica és que ara mateix i a costa de molta lluita, s'estan començant a preservar, segons quins llocs, perquè es deixin de fer les animalades d'antany. Jo sóc dels que varen estar aficats dins tot el truí de la Dragonera, quan es pretenia urbanitzar. Amb això vos ho dic tot.

És una pena constatar que la sensibilitat a canvi dels doblers fàcils s'ha bescanviat de manera escandalosa.

Acabaré felicitant a Conxa pel seu article i enviant-li des d'aquestes planes una aferrada pel coll i un saquet de paciència per acabar l'estiu.

Josep Bonnín

